

Η προσευχή ως συνάντηση με το Θεό

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο:typografikos.com

«Ζούμε τόσο, όσο επικοινωνούμε με τον Θεό και η κοινωνία με τον Θεό συμβαίνει μέσω της προσευχής». Η επισήμανση αυτή προέρχεται από το Μητροπολίτη Ιλαρίωνα Αλφέγιεφ και καταγράφεται στο βιβλίο του « Το μυστήριο της πίστης». Είναι η επισήμανση όλων όσων μπόρεσαν να ζήσουν την προσευχή ως σχέση με τον Αόρατο κι ως συνουσία με το Θεό, κατά τον άγιο Ιωάννη της Κλίμακος.

Είναι αλήθεια ότι με τις λέξεις συνεννοούμαστε στο σημείο που εκφράζουν κοινή εμπειρία. Αν με τη λέξη προσευχή εννοούμε μια απλή αναφορά των αιτημάτων μας ή μια βιαστική εκφορά λέξεων για επιτέλεση του θρησκευτικού μας καθήκοντος, σίγουρα η αναφορά της προσευχής σε κοινωνία με το Θεό είναι ακατανόητη.

Βέβαια, όπως όλες οι σχέσεις για να δημιουργηθούν χρειάζεται θέληση, επιθυμία και προσπάθεια, έτσι και η προσευχή, για να γίνει προσωπική σχέση με το Θεό, χρειάζεται να την επιθυμούμε, να τη θέλουμε, να το παλεύουμε.

Ο Θεός δίνεται σ' αυτούς που του δίνονται. Δεν παραβιάζει την πόρτα της καρδιάς και δεν αναγκάζει σε σχέση αγάπης.

Όπως σημειώνει στο ίδιο κείμενο ο Μητροπολίτης Ιλαρίων **«η ζωή χωρίς προσευχή, χωρίς κοινωνία με το Θεό είναι μόνο παρατεινόμενο για χρόνια ταξίδι προς το αναπόφευκτο τέλος, αργός θάνατος, ζωή νεκρωμένη».**

Έχουμε την ελευθερία να καθορίζουμε την ποιότητα και την πορεία της ζωής μας. Γι' άλλους αυτή η πορεία γίνεται προς αιώνια ζωή και γι' άλλους προς αιώνιο θάνατο.

Στην πραγματικότητα, όταν ο άνθρωπος καλείται να προσευχηθεί, καλείται να συσχετιστεί, να φτιάξει και να αναπτύξει σχέση αγάπης με το Θεό. Σ' αυτή τη σχέση, την προσωπική και ιδιαίτερη, αισθάνεται πως έχει αξία, γιατί ο Κύριος και Θεός του τον αγαπά, τον κατανοεί, συμπορεύεται και συμπαρίσταται. Αυτό ασφαλώς δίνει χαρά και δύναμη.

Είναι ανάγκη να τονιστεί ότι η όποια ανάλυση της προσευχής ως προσωπικής σχέσης με το θεό δεν είναι δυνατό να δώσει τις ιδιαιτερότητες μιας τέτοιας προσωπικής σχέσης. Ό,τι λέγεται είναι γενικό και αγγίζει ελάχιστες πτυχές.

Ο άνθρωπος που θα δώσει την καρδιά του και γι' αυτό το χρόνο και τις δυνάμεις του στην προσευχή, θα γευτεί πολλή χαρά και εκπλήξεις. Θα βιώσει την εμπειρία των τέκνων και φίλων του Θεού και θα του αποκαλυφθεί η ομορφιά της όντως ζωής. Προσευχόμενος θα μάθει να προσεύχεται και σχετιζόμενος με το Θεό θα Τον γνωρίζει.

Μπορεί να ξέρουμε θεωρητικά και με βάση εμπειρίες άλλων πώς και γιατί να προσευχόμαστε. Δεν θα πρέπει όμως ν' αποκτήσουμε το δικό μας τρόπο προσευχής, αφού είναι η προσωπική μας σχέση με το Θεό της καρδιάς;

Βέβαια, θα πρέπει να πούμε ότι η προσωπική προσευχή δεν αναιρεί την κοινή, αλλά απεναντίας γίνεται μέσο για να βιωθεί πιο ουσιαστικά. Όποιος προσωπικά δεν έμαθε να προσεύχεται πώς θα απολαύσει την προσευχή και λατρεία στον κοινό πατέρα με τους αδελφούς του;

Η ευλογία της προσευχής δεν είναι μόνο προσωπική. Διαχέεται εις πάσαν την κτίσιν και μεταγγίζει ουρανό στην πονεμένη μας γη.

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com